

New-York, te kávéház, ahol oly sok sokszor ültem,
hadd nyissam ki az ajtód, leülni még szabad tán,
csak mint a koldúsnak, aki pihen a padkán
s megnézi, mi maradt belőlem és körültem.
E nyári koraestén, hogy még mind vacsoráznak,
meginnék asztalomnál egy langyos, esti kávé
és mint hívő keresztény, elmondanék egy ávét,
múltán az ifjúságnak s múltán a régi láznak.

Barátaimról és egy isteni mérésű,
vad költőről, aki itt ült vörös ajakkal
meggyasztott mellényben, szuroksötét hajakkal,
melyekbe szikrázott és recsegett a fésű.
itt ültünk boldogan s haragos szavainkban
bombák aludtak és egy új kor lelke éledt,
mi rongyos éhesek, lovagjai az éjnek,
mint boldog gyilkosok, mint gyilkosok oly ifjan.

Mert boldog gyilkosok az óra gyilkolói,
kiknek talentumot egy isteni kegy osztott
s tétlenül nézik a zöld kávéházi posztót,
melyen fehéren futnak a billiárd golyói.
És boldogok voltunk, mikor a nap lehajlott,
itt a sivár zajban szárnyat kapott a lelkünk
és drága nők felé egy-egy verset tereltünk,
a füstből, a fényből egy ártatlan galambot.

Vírradatig vártunk itt s istennél szabadabban
mentünk ki hajnaltájt az elhagyott utakra,
egészséges fogunk a zúzmarát harapta,
fürödtünk álmosan a gőzfürdői habban,
kopott kabátunkon a fagy csillaga feslett
és a Dohány utcán rosszarcú szeretőkkel,
mint rózsaszínű rózsák, lassan ringtak a nők el:
éreztek életünk s a sötét Budapestet.

Áldott cigány-időm, áldott elektromosság,
mely mostan is hullasz, heves fényt szaporázva,
ingmellemen inog, remeg egy régi pászma,
de sugaraid arcom csak fanyalogva mossák.
Merengek tétován e fáradt fényű fürdőn,
szemét közt turkálók nem csitult bánatommal,
emlékeket vetek föl megmozduló botommal
s nézem a tükrökön meggyérült, régi fürtöm.

Szentelt tanyája te szívemnek és szavamnak,
mely álmokat adtál s nem ismert drága mámort,
a forradalmas ár békült medrén aláfolyt
s most csöndes újra már a párna és a pamlag.
A harcos áll csak itt, ki magát meg nem adja,
keresem a barátot, ki gyakran itt marasztalt,
megkoppintom félénken a poharat, az asztalt
s a szívem, szívem is, hogy régi-e a hangja.

Mit járok erre még? Azok már mind alusznak,
kik álmosak voltak és valaha egy széken
nyugodtak, kisdedek az isten kebelében
és már víz is jutott a szomjas Tantalusnak.
Árvábban ballagok ki, mint az éji árús,
ki bádorbékát és csörgőt tesz asztalunkra
s éjfél után bolyong unottan és korán-bús
arcára könny esik, mert már mindenki unja.

1913

(*ÖI*, 386–388. old.)